

Tom Kraeuter

CORTINA de FIER

și

Duhul lui Dumnezeu

Trezirea spirituală din Europa de Est din anii '70

Traducere de Lavinia Filipaș

Cuprins

Mulțumiri	9
Prolog.....	11
Capitolul 1: Un crâmpeli de viață.....	13
Capitolul 2: Începuturi	33
Capitolul 3: Vin rușii	49
Capitolul 4: Minunile.....	61
Capitolul 5: De ce a început, de ce s-a încheiat	81
Capitolul 6: Lecțiile învățate.....	93
Epilog.....	125
Despre autor	129
Note	131

Prolog

Undeva pe la sfârșitul anilor 1970, ceva surprinzător a avut loc în Împărăția lui Dumnezeu de pe pământ. Aș îndrăzni să spun că a fost un eveniment de proporții epico-biblice. Prima dată când am auzit o versiune prescurtată a acestei întâmplări, am fost de-a dreptul șocat: auzeam o istorisire copleșitoare despre harul lui Dumnezeu care se manifestase în moduri tangibile.

Eu eram întors la Domnul de peste treizeci și cinci de ani, iar deja de douăzeci și cinci de ani eram implicat în lucrarea de misiune cu normă întreagă, slujind în biserici de pe tot cuprinsul Americii de Nord, dar și din alte țări ale lumii. Cu toate acestea, până atunci nu auzisem nimic nici măcar pe aproape asemănător cu povestirea aceasta. Adevărul este că istoria aceasta le este necunoscută majorității creștinilor din lume, însă ea are potențialul de a ne întări credința și din care putem învăța atât de multe.

Toate evenimentele descrise în capitolul de început sunt în întregime adevărate, cu excepția personajului Matti, care este ficțional. Matti este o adăugire pentru a pune piesele laolaltă. Detaliile specifice sunt toate furnizate de martori oculari ai întâmplărilor în sine.

Capitolul 1

Un crâmpei de viață

Potrivit calendarului, primăvara începuse deja de patru zile, dar era clar că iarna nu voia să-și slăbească încă încheștarea. Fulgi mari de zăpadă coborau alene părând să-și mărească volumul când treceau prin lumina albăstruie a unicului felinar din stradă. Era un cartier vechi, în cea mai mare parte rezidențial, dintr-un mare oraș, iar o doamnă în vârstă, cu o geantă imensă mergea încetișor de-a lungul trotuarului, cu mare băgare de seamă să nu alunece pe stratul de zăpadă proaspăt așternut.

Din fericire, această zăpadă de sfârșit de martie nu dădea semne că s-ar acumula, iar Matti se bucura de asta, încercând să iuțească pasul pe cealaltă parte a drumului față de bătrânică. Nu voia să fie încetinit mai mult decât era deja. Pornise de acasă mai târziu decât intenționase, iar la asta se adăuga și faptul că avea glezna scrântită, ceea ce îi îngreuna mersul. Deja întârziase și avea impresia că întârzie tot mai mult cu fiecare clipă ce trecea.

Pentru o fracțiune de secundă, gândurile care i se frământau din pricină că întârzia îi fură întrerupte. Atenția îi fu atrasă de strada care era aproape goală. I se părea straniu

că această parte a orașului era pustie în timp ce, la numai două străzi distanță, forfota era în toi.

Făcea tot ce îi stătea în putință să se grăbească în ciuda gleznei umflate. Când dădu colțul, văzu zeci de oameni care intrau în clădirea bisericii. Era cât pe ce să cadă, ceea ce îi readuse în minte prima dată când intrase în această biserică, în urmă cu câteva luni, și se împiedicase de exact aceeași treaptă. Atunci Matti zâmbise, acum însă se înfioră de durere în timp ce încerca să-și regăsească echilibrul, sprijinindu-se pe glezna cu probleme.

Intrând în holul doldora de lume, se străduia să-și obișnuiască ochii cu lumina dinăuntru. Ultima dată când fusese la biserică aproximase că se adunaseră în jur de vreo o mie de persoane, dar nu se puse, efectiv, să-i numere. Ponoșitele bănci de lemn erau pline până la refuz, iar de jur împrejurul bisericii oamenii stăteau ba în picioare, ba unii chiar direct jos pe podea. Având în vedere că oamenii stăteau înghesuiți ca sardinele și luând în calcul dimensiunile sălii, cu siguranță erau adunați peste o mie de oameni, consideră el. Matti aflate că aceste întâlniri care se țineau de trei ori pe lună începură ca întâlniri de tineret. Acum însă, după câțiva ani, cei ce le frecventau erau oameni de toate vârstele – și mulți! – de la copii mici până la oameni în vârstă.

Uitându-se în sus, Matti se minună iarăși, pentru a nu știu câta oară, cât era de înalt tavanul acestei vechi catedrale. Nu înceta să-l uimească felul în care locul acesta a putut fi construit fără ajutorul mașinărilor moderne. Era un edificiu grandios, și Matti adeseori se întreba cum trebuie să fi arătat când fusese nou.

Matti încerca să-și găsească un loc – știa că ar fi trebuit să pornească de acasă mult mai devreme – când se auzi strigat de cineva. Se întoarse și văzu un grup de prieteni de-ai săi care îi făceau semne cu mâinile. Pe cei mai mulți dintre ei îi întâlnise destul de recent, dar se împrieteniseră repede datorită experiențelor lor comune trăite la întâlnirile din biserică. Majoritatea oamenilor din lume nu-i priveau cu ochi buni pe „bisericoși”, așa că le venea natural să își caute compania unii altora.

Matti își făcu repede loc prin mulțime până la prietenii lui. Fu salutat cu entuziasm de ei, care se bucurau sincer să-l vadă.

— Ai auzit veștile? îl întrebă foarte bucuroasă una dintre fete. Joanna a devenit creștină, ieri.

— *Joanna?!* răspunse Matti fără să-și ascundă scepticismul. (Joanna era una dintre colegele lor de clasă care era cât se poate de vocală în privința opoziției sale față de creștinism.) Ești sigură?

— Da. Ea însăși mi-a spus, aseară. A venit acum două săptămâni la întâlnire numai ca să afle mai multe informații ca să aibă cu ce să ne stârnească, dar se pare că ce a auzit i-a folosit ca să se convingă de păcatele ei. Iar ieri a primit iertarea din partea Domnului. Tânăra își roti privirile de jur împrejur. Trebuie să fie și ea aici pe undeva.

Matti dădu din cap uimit peste măsură încă o dată de harul nespus de mare al lui Dumnezeu. *Joanna, dintre toți oamenii, se gândi el.*

Tocmai atunci, un bărbat din fața bisericii începu să vorbească.

— Fiți bineveniți cu toții aici în seara aceasta. Dorim să-i salutăm în mod special pe cei care au venit de departe. Suntem foarte bucuroși că sunteți împreună cu noi.

Bărbatul zâmbi. Se uită peste adunare în timp ce mulțimea începea să se așeze pentru slujbă.

— Credem că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă locul de cinste, așa că vom începe prin a citi Scriptura.

Făcu o pauză în timp ce deschise Biblia.

— Voi citi din Evanghelia după Ioan, capitolul 8, versetele 31 până la 36.

Făcu o altă scurtă pauză pentru a-și trage răsuflarea, apoi bărbatul începu să citească.

— „Și le-a zis iudeilor care crezuseră în El: «Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți într-adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.» Ei I-au răspuns: «Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănu. Cum zici Tu: *Veți fi slobozi?*»

«Adevărat, adevărat vă spun», le-a răspuns Isus, «că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului!

Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. Deci dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.»”

Bărbatul se opri, închise Biblia și se uită la oameni.

— Sunt unii aici în seara aceasta care au nevoie să găsească libertatea în Fiul lui Dumnezeu. El este aici pentru a vă oferi acea libertate. Să ne rugăm. Bărbatul își plecă capul și începu:

— Tată, Te rugăm în numele lui Isus Cristos să trimiți Duhul Tău cel Sfânt în acest loc în seara aceasta. Convinge inimile și adu viață nouă, așa cum doar Tu poți să o faci. Îți mulțumim că ne auzi atunci când ne rugăm. Amin.